

Hvad Befattningen af Skovejendomme angaar, da synes der her at være særlig Grund til en Omregulering; thi Ulighederne i denne ere større end i det almindelige Hartkorn, medens det dog ikke kan antages, at Ulighederne ved Skovskyllden ere ublignede i samme Grad som ved Gammelftatten; thi Afgifterne paa Skovskyllden ere ikke som Gammelftatten flaaede fast for hver enkelt Ejendoms Vedkommende og ved Lov forkyndt som uforanderlige; Skovskyllden er tværtimod en Skylbsætningsmaaleftok, der er i lige faa fuld Gyldighed som det nye Hartkorn, og hvorefter der stadig bliver paalagt ny Skat.

Medens man derfor, som foran bemærket, har anset det for rigtigst at lade Gammelftatten urørt, vil det efter det udviklede være en hensigtsmæssig Foranstaltning i øvrigt at lade Befattningen af Landejendomme foregaa efter en mere retfærdig og ligelig Maaleftok, hvorved det tillige bliver muligt at lade en forholdsmæssig Del af Statten gaa over paa Prioriteitshaverne, faa at Ejeren kun svarer Skat af den Del af Ejendommen, han virkelig ejer.

Det er derfor anset for rettest helt at ophæve Land- og Vigningsffatten og afløse den med en anden, mere tidssvarende Skat paa Landbrugsejendomme.

Ogsaa Bygningsafgiften har jævnlig været Genstand for Klager og Angreb, som ikke gavne Berettigelse. Da den imidlertid i sin Tid er paalagt som et Sidestykke til Skatterne paa Landbrugsejendomme, har man ved denne Lejlighed anset det for rettest kun at nedfætte den med et Beløb, som omtrent kunde skønnes at svare til Land- og Vigningsffatten paa Landejendomme, medens den resterende Del nærmest maa anses for svarende til Gammelftatten. Da de nu gældende Afgiftsftatter ere højt ubekvemme for Udregning af Afgiften, har man dog fundet det rettest samtidig at ansætte den til hele — eller dog halve — Dre fremfor at nedfætte den med en Brøddel, der kun vilde give endnu ubekvemmere Tal at regne med. Der er herved tillige søgt at tilvejebringe et nogenlunde ligeligt Forhold imellem Skatteleltelsen for Landdistrikterne og for Røbstæderne.

Naar da de her nævnte Statter og Afgifter tænkes afløste med Statter paa de faste Ejendomme af omtrent tilsvarende Omfang, men paalignede efter et hensigtsmæssigere Grundlag, maa det vistnok anses for rigtigst samtidig at inddrage ogsaa andre Erhvervsftilder under direkte Skat til Staten. Man føres derved naturligt til at foreslaa de fornævnte Statter afløste ved Hjælp af en almindelig Formue- og Indkomstffat til

Staten. Men denne faar da ogsaa ganske naturligt en noget anden Karakter end den i de nærmest foregaaende Aar foreslaaede Indkomst- og Formueffat, og det faa meget mere, som der imod denne kan gøres forskellige Indvendinger af ikke ringe Vægt gældende.

Medens det har været tilfigtet ved de Rigsdagen i de seneste Samlinger forelagte Lovforslag angaaende en Indkomst- og Formueffat til Staten at søge indført en Befattningsform, hvorved enhver Person og Institution i Landet blev befattet i Forhold til vedkommendes Indkomst og Formue, har man da ved nærværende Forslag faa vidt muligt søgt at iværksætte en Befattning af de fra Formue hidrørende Indkomster der, hvor de komme frem, eller med andre Ord at søge etableret en Indkomstffat i Forbindelse med en personlig Indkomstffat paa de Omraader, hvor Rildebefattningen i Følge Sagens Natur ikke eller i alt Fald kun vanskeligt lader sig anvende.

Den personlige Indkomst- og Formueffat lider af den Mangel, at man vanskeligt kan faa Indtægterne og Formuerne rigtig og ligeligt frem til Befattning, faa at navnlig en Del af den skattepligtige Formue unddrager sig Befattningen, og det tilbøls netop den Formue, som bedst kan taale Skatten, samt at overhovedet en stor Del af Befolkningen hverken er vant til eller fortaar at opgøre sin Indkomst paa rette Maade. Som Følge heraf bliver den personlige Indkomst- og Formueffat i Virkeligheden ulige og uretfærdig, idet den rammer uforholdsmæssigt haardt den, der opgiver sin Indtægt og sin Formue nøjagtigt og samvittighedsfuldt faa vel som den, hvis Indkomst er af en saadan Art, at dens Størrelse let kan konstateres.

Ved Indkomstffatbefattningen undgaar man i alt Fald for en stor Del dette, faa at man opnaar, at Skatten af den Indkomst, der hidrører fra Formue, kan komme til at hvile fuldstændigere og mere lige paa de Omraader, der skulle befattes, ligesom den ogsaa i ringere Grad end den personlige Indkomst- og Formueffat giver Plads for den Vilkaarlighed overfor de enkelte Skatteydere, som man med Føje bebrejder sidstnævnte Skat.

Skatteyderne skulle derhos ikke altid som ved den personlige Indkomstffat udbetale Penge, de have faaet ind, som de maaste maa samle sammen paa i længere Tid, og som de ofte ere i Forlegenhed for at skaffe til Beje, idet Skatten i mange Tilfælde ikke bliver en positiv Udbetaling af allerede modtagne Penge, men et Afdrag, der lides ved Pengenes Modtagelse.